

Ine VAN DEN EYNDE Theologe

Ze laat zich inspireren door Bijbelverhalen en door mensen die sociaal engagement en trouw voorleven. Theologie studeren lag voor Ine VAN DEN EYNDE (44) dan ook voor de hand. De verpleegkundigen en vroedvrouwen in wording aan wie ze nu ethiek doceert, laat ze nadenken over waar ze zelf voor staan.

‘Durf te zeggen dat je christen bent en dat je je daarom inzet’

Nicole LEHOUCQ

We spreken af met Ine VAN DEN EYNDE in de hogeschool Thomas More Kempen Campus Turnhout, waar ze les geeft. Het kruisje om haar hals valt meteen op. „Getuigen kan hier”, lacht ze. Met haar man Johan LEEMANS en kinderen Martijn (11) en Hannelore (9) woont ze in Kessel-Lo. Vanuit haar ervaring met het doopsel van haar kroost pleit ze ervoor de geloofsgemeenschap bij het doopsel te betrekken en aldus de jonge ouders en de dopeling te steunen.

–Waarom ging u theologie studeren, 25 jaar geleden?

Dat leek vanzelfsprekend. Bijbelverhalen en de keuze die daarin wordt gemaakt voor de minsten en voor bevrijding spraken me altijd al aan. Ik zag ook tal van mensen zich sociaal inzetten en aldus God tastbaar maken voor wie in onze samenleving uit de boot valt. Al vroeg engageerde ik me ook voor 11.11.11, Broederlijk Delen, Welzijnszorg en de vierdewereldbeweging. Ik ben ervan overtuigd dat God er is én dat Hij mensen nodig heeft die er voor anderen willen zijn. Bijbelse verhalen zijn daarin realistisch. Neem nu het Exodusverhaal. Dat gaat over bevrijding, maar er is wel een hele generatie die de uittocht niet beleefde en als slaaf in Egypte stierf.

–U doctorerde en publiceerde over Bijbelverhalen. Hoe gaat u er zelf mee om?

Die verhalen, zowel als de dubbele bodem die ze bevatten, zijn me inmiddels hoogst vertrouwd. Ik pleit ervoor Bijbelverhalen in hun geheel te behouden. Al te vaak komen mensen in de verleiding net die passages uit het verhaal na te vertellen die hen het meest raken of die passen in hun visie. Afhankelijk van je leeftijd en levenservaring gaan verhalen echter anders klinken. Een passage waarover je nu struikelt, kan later net herkenbaar blijken.

–Kunt u die verhalen doorgeven aan jongeren?

Momenteel geef ik geen godsdienst. In Turnhout, aan de hogeschool Thomas More Kempen, doceer ik ethiek, filosofie evenals religie, zingeving en levensbeschouwing. Mijn studenten zijn verpleegkundigen en vroedvrouwen in wording. Breng ik een Bijbelverhaal ter sprake, dan merk ik bij veel jongeren een gebrek aan referentiekader om dat te begrijpen. Zo gebruikte ik

Ine Van Den Eynde, hier in haar huiskamer, wil haar studenten respect bijbrengen voor ieders eigenheid. © Herman Ricour

het verhaal van de Syro-Fenicische vrouw aan wie Jezus zegt dat eerst de kinderen voldoende te eten moeten krijgen alvorens het brood aan de honden gevoederd wordt. Daarmee wilde ik aantonen dat een gesprek de mist kan ingaan als jij letterlijk interpreteert wat de ander symbolisch bedoelt. Onze islamitische studenten, die vertrouwd zijn met de traditie van het lezen van gelo-

„Afhankelijk van leeftijd en levenservaring gaan Bijbelverhalen anders klinken”

vige teksten, hadden door dat er een onderliggende boodschap was. De vraag namelijk voor wie Jezus gezonden is. Dat vonden de jongeren zonder gelovige achtergrond wel mooi, maar ze hadden moeite om zich voor te stellen dat dit hier werd bedoeld. Zij lezen een tekst letterlijk en wat ze zelf nonsens vinden, wijzen ze af.

–Hoe dan jongeren bereiken die vervreemd zijn van het geloof?

Engagement was altijd al een toegangspoort naar het geloof. Alleen zeggen christenen meestal niet luidop dat ze zich sociaal inzetten omdat ze christen zijn. Natuurlijk stelt het evangelie ons de vraag: „Als je goed doet voor wie jou goed doen, wat voor bijzonders doe je dan?” Toch moeten we ons christen-zijn durven te benoemen als de bron van onze inzet.

–Komt u daar zelf voor uit?

Jazeker. Zo verbaast het mijn studenten dat ik al achttien jaar gehuwd ben met dezelfde man. Dan leg ik uit dat christen-zijn trouw inhoudt, proberen er altijd te zijn voor elkaar. Zonder de garantie dat het lukt, maar wel met die intentie. Ik merk dat ik goed moet opletten hoe ik iets verwoord. Jongeren voelen zich zo snel aangevallen. Vertel ik bijvoorbeeld dat ons gezin kiest voor een leven zonder auto, dan interpreteren ze al gauw dat ik dat wil opleggen, wat natuurlijk geenszins mijn bedoeling is. Wel wil ik hen uit-

dagen om na te denken over waar ze zelf voor staan en hoe dat hun functioneren in de gezondheidszorg zal kleuren. Dat soort gesprekken zijn ze niet gewend. Ik hoop dat ze aanvoelen wat verscheidenheid is en dat ze eenieder in zijn of haar eigenheid leren respecteren.

–Staan uw kinderen open voor het geloof?

Voor de Bijbelverhalen staan ze zeker open, ons vergezellen naar de kerk ligt moeilijker, ook al biedt onze parochie maandelijks een kindvriendelijke viering aan. De eucharistie duurt nu eenmaal lang voor een kind. Enerzijds merk ik ook dat trouwe kerkgangers soms wegblijven uit een gezinsviering. Anderzijds is er voor de ‘reguliere’ kerkgangers niet altijd plaats in een vormselviering. Van doopsels wordt dan weer vaak een privézaak gemaakt. Ons en onze kinderen namens God omringen door een gelovige gemeenschap was voor mij belangrijk bij hun doopsel. Ik pleit ervoor te zoeken naar creatieve wegen om de geloofsgemeenschap te betrekken bij de initiatiesacramenten.